

Varga László Edgár
EGY BOGÁR ARASZOL A FÖLDÖN

egy bogár araszol a földön

a buszmegálló és az ég közt
tízezer lépésnyi pengő szép üresség –
hogy férne el bennem egy ekkora létra?

egy bogár araszol a földön

az emberek arcán fáradt lemondás van
már csak vizelni járnak ki belőlük
a szobatiszta vágyaik

ecce homo

és gondolatban mind máshol élnek
gondolatban mást csinálnak éppen

mondjuk vásárolnak egy szigetet és beültetik
beültetik borsikafűvel és rozmaringgal
itt-ott egy-két tő mentát és csodatölcsért is ültetnek
legyen kellemes illat a szigeten
este ha nyílik a csodatölcsér
legyen kellemes illat a szigeten
vacsorára halat esznek azok az emberek
(borsikafűvel és rozmaringgal ízesítik)
halat esznek a csodatölcsér illatában
amíg nézik a partról a roppant vizet

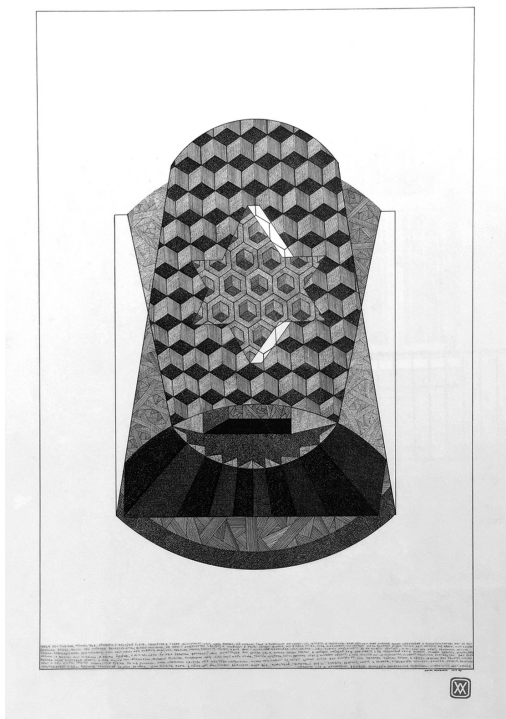
vagy vesznek egy várost (az emberek)
és minden házat égszínkékre festenek benne
és a parkokat beültetik borsikafűvel és rozmaringgal
ültetnek mentát és csodatölcsért is

legalább egy-két tövet itt-ott
legyen jó az illat az égszínkéek városukban

vagy egy erdőt vásárolnak amiben
ezeréves fák nőnek konokul az ég felé
de itt-ott egy-egy tisztás
itt-ott egy-egy tisztás azért lenne
amit be lehet ültetni
teszem azt borsikafüvel és rozmaringgal
hát be is ültetnék azok az emberek
és elszórva néhány tő mentát és csodatölcsért is ültetnének
és azok a bódító illatok (a mentáé és a csodatölcséré etc.)
este összekeverednének
az ezeréves erdő bódító illatával
és az emberek ott felfelé bámulnának
a vadul illatozó tisztásokon
felfelé néznének arra a kör alakú égdarabra
amit ezeréves fák ferde csúcsai határolnak
tízezer lépés pengő szép üresség
hogy is férne el bennünk ekkora létra
gondolnák akkor az emberek
tízezer lépés pengő szép üresség
és ott az ezeréves fák csúcsa fölött
ott a madár-se-járta roppant némaság fölött
a halványan hunyorgó csillagok fölött
ott lakik az isten
talán ott lakik – ki tudja

de most egy bogár képében araszol a földön
egy tél végi buszmegállóban kolozsváron
minden percben ráléphetne persze
a fáradt egykedvű utcanép
ő mégis magabiztosan jár közöttük
rejtett útjain – mert csodásan működik
itt is ott is koppan mellette egy kemény sarok
ő mégis magabiztosan jár közöttük
közben csáprágóit összedörzsölve

kedves bogárhangokat hallat
„az igazi csodák mindig titokban mennek végbe”
cirpogja az embereknek az isten bogárhangon
ám ők ügyet se vetnek rá
még csak a fülük botját se mozdítják
hiába cirpog nekik az isten
fáradt bogárhangon
ki tudja hány ezer éve
ecce homo
gondolja a bogár
és eltűnik
egy aszfaltrepedésben



*A méhek meséje, 2015
(70 x 50 cm, tus, ceruza, papír)*